

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/142/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125208551
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2026:8125208551.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154 právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 810 00 Bratislava, IČO: 37 927 795 proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., o zaplatenie 528,44 Eur s prísl., takto

rozhodol:

- I. Žalobu zamieťa.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 20.10.2025 sa žalobca domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 528,44 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25% ročne z tejto sumy od 23.11.2022 do zaplatenia ako nevrátenej časti úveru poskytnutého jeho právnym predchodcom dňa 17.02.2022.

2. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

3. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Dňa 17.02.2022 bola medzi VÚB, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere. Podľa tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 592,90 € s nasledujúcimi parametrami:

- RPMN 17,20%,
- splatnosť prvej splátky 20.03.2022,
- splatnosť ďalších splátok 20. dňa v mesiaci,
- doba trvania zmluvy 24 mesiacov (do 20.02.2024),
- ročná úroková sadzba 17,94%,
- splátka 30,00 € (posledná 3,66 €),
- počet splátok 24,
- celkové náklady spotrebiteľa 100,76 €.

3.2. Žalobca ďalej súdu predložil „Predžalobnú upomienku“ zo dňa 24.09.2022 (+ doručenkou) adresovanú žalovanému, ktorou je tento vyzývaný k úhrade omeškanej sumy 90,00 € do 14.10.2022 s tým, že omeškanie pretrváva od 20.07.2022 a s upozornením na možnosť predčasného zosplatenia úveru ako aj „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 23.10.2022 + doručenkou.

4. Vyššie zistený skutkový stav súd právne posudzoval nasledujúco:

Podľa § 1 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy - Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných

prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm.d) zákona č. 129/2010 Z.z. - zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. - Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods.16 zákona č. 129/2010 Z.z. - Veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a

b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

Podľa § 7 ods.17 zákona č. 129/2010 Z.z. - Vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,

b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 7 ods.20 zákona č. 129/2010 Z.z. - Na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

a) čistý príjem spotrebiteľa,

b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,

c) výška splátky spotrebiteľského úveru a

d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

Podľa § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. - Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

5. K overovaniu bonity spotrebiteľa.

Podľa § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. - Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods.16 zákona č. 129/2010 Z.z. - Veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a

b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

Podľa § 7 ods.17 zákona č. 129/2010 Z.z. - Vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,

b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 7 ods.20 zákona č. 129/2010 Z.z. - Na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

a) čistý príjem spotrebiteľa,

b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,

c) výška splátky spotrebiteľského úveru a

d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

Podľa § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. - Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

5.1. Cieľom § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. je, že veriteľ pri posúdení úverovej schopnosti klienta musí brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.).

Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a pod.

Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver.

Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (tj. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrované deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

5.2. Podľa NSS ČR sp. zn. 1 As XX/XXXX - B. kasačného soudu je třeba uvedené závěry krajského soudu chápat ve vzájemné souvislosti tak, že součástí odborné péče při posouzení úvěruschopnosti

spotřebitele je také posouzení rozhodujících listin a vynaložení patřičného úsilí, podloženého odborností a profesionalitou, aby byly zjištěny všechny potřebné skutečnosti v nezbytném rozsahu. Proto je nutno dovodit také požadavek na doložení tvrzení dlužníka o jeho majetkových poměrech. Samotné ničím nedoložené prohlášení spotřebitele nemůže vést k řádnému prověření jeho schopnosti splácet úvěr, neboť se dle slov krajského soudu jedná o situace, kdy by osoba jednající s odbornou péčí měla a mohla mít pochybnosti o pravdivosti tvrzených skutečností. Smyslem zakotvení povinnosti poskytovatelů spotřebitelských úvěrů posuzovat úvěruschopnost spotřebitele (§ 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru) je především ochrana spotřebitelů před rizikovými úvěry a dále řešení problému rostoucího zadluženosti domácností (viz důvodová zpráva k zákonu o spotřebitelském úvěru). Povinnost věřitele posoudit před uzavřením smlouvy bonitu spotřebitele představuje pro spotřebitele i určitou záruku, že věřitel bude při poskytování úvěru postupovat tak, aby jej do určité míry chránil před neschopností splácet. Primárním chráněným zájmem je zde ochrana spotřebitele před neodpovědným poskytnutím úvěru, které by vedlo k jeho insolvenční situaci se všemi negativními následky, a to jak ekonomickými v podobě ztráty majetku, tak společenskými v podobě společenské stigmatizace (viz Wachtlová, L., Slanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 99).

Podle NS ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018 - Povinnost posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samotného před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků.

Podle rozhodnutí Súdneho dvora EÚ zn. C – 679/18: Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebitel'skom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebitel'a, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

Podle rozhodnutí Súdneho dvora EÚ zn. C – 449/13: Z toho vyplýva, že veriteľ musí po prvú v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebitel'a. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebitel'a a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebitel'a, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu na úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebitel'a však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

Podle rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 9 As 127/2024 - Poskytovatel úvěrů je nadto povinen prověřit schopnost spotřebitele splácet úvěr s odbornou péčí, již je třeba rozumět „úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti“. Postup s odbornou péčí zahrnuje též povinnost věřitele ověřit podstatné informace poskytnuté spotřebitelem svědčící o jeho schopnosti splácet sjednaný úvěr. Nejvyšší správní soud se s argumentací správních orgánů ztotožňuje. Částka životního minima, jež představuje státem uznanou minimální hranici peněžních příjmů fyzických osob k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb, nutně nereflektuje konkrétní částku, kterou k zajištění svých individuálních základních životních potřeb musí vynaložit potenciální žadatel o úvěr. Nepokrývá zejména výdaje na bydlení, které ji mnohdy několikanásobně převyšují. Rovněž nereflektuje další nutné výdaje, jako například srážky ze mzdy, náklady vyvolané zdravotním stavem, či výživné. Z tohoto důvodu je třeba bezvýhradně trvat na požadavku individualizovaného posuzování úvěruschopnosti, při kterém poskytovatel musí brát zřetel na konkrétní situaci konkrétního spotřebitele.

Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/141/2024 - 41. Napokon je tu aj ďalší aspekt procesu poskytovania úveru, na ktorý je súd povinný prihliadať na účely posúdenia, či veriteľ konal s odbornou starostlivosťou, a to či na základe odborného posúdenia mal byť úver poskytnutý. Napriek prieskumu zo strany veriteľa sa môže stať (a je zrejmé, že sa aj stáva), že dlžník úver splácať nebude. V takom prípade je potrebné vyhodnotiť, či sa tejto situácii nedalo predísť jednoducho tým, že by veriteľ úver nebol poskytol. Ak totiž veriteľ klientovi úver neposkytne, klient síce finančné prostriedky nezíska, ale ani nič nestratí. V prípade omeškania so splátkami, naopak, nielenže musí poskytnuté prostriedky vrátiť, ale suma sa (často výrazne) navyšuje o úroky, zmluvné pokuty a ďalšie poplatky, na ktoré má veriteľ nárok (ak ho má). Aj na platobnej neschopnosti dlžníkov teda môže veriteľ „zarobiť“, a preto je potrebné vyhodnocovať, či platobnú schopnosť dlžníka mohol už pri poskytovaní úveru racionálne predpokladať alebo nie - jednoducho povedané, či neposkytol úver napriek tomu, že bolo už na začiatku zrejmé, že ho dlžník nebude vedieť splácať. Uvedené platí napriek tomu, že tieto aspekty poskytovania úveru nevyplývajú z doslovného znenia § 7 ods. 17 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Jednak je potrebné vziať do úvahy slovíčko „najmä“ v § 7 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch a jednak je potrebné prihliadať na účel a cieľ čl. 8 smernice, ktorým je nielen ochrana samotného spotrebiteľa, ale aj posilnenie zodpovednosti veriteľa a zabránenie poskytnutiu nebonitného spotrebiteľského úveru.

Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/85/2024 - Z predloženého výpisu z registra SRBI žalobkyňou je evidentné, že skúmanie úverovej bonity žalobkyne nebolo komplexné z dôvodu, že z uvedeného výpisu vyplýva, že žalobkyňi bolo v posledných 12 mesiacoch pred poskytnutým úverom zamietnutých celkom šesť žiadostí o úver inými veriteľmi, ako aj nebola dostatočne vyhodnotená jej úverová zaťaženosť. Dovolateľka splácala splátku vo výške 266 eur mesačne Slovenskej sporiteľni a. s. pri zostatku ku dňu poskytnutia úveru vo výške 25.991 eur; splátku vo výške 197 eur D. E. E., F. pri zostatku ku dňu poskytnutia úveru vo výške 22.665 eur a kontokorentný úver VÚB a. s. so zostatkom ku dňu poskytnutia úveru vo výške 941 eur. Z výpisu z registra NRKI uvedená úverová zaťaženosť nevyplývala, i napriek tomu, že aj z výpisu z úverového účtu žalobkyne bolo možné zistiť splácanie uvedených úverov. Rovnako dovolací súd nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu týkajúcim sa výpočtu klienta MSL, ktorý uplatnené námietky žalobkyňou v odvolaní považoval bez právneho významu, i napriek tomu, že bez zohľadnenia aj výdavkov partnera žalobkyne, resp. jeho úverovej zaťažnosti nie je možné vyhodnotiť postup žalovanej s odbornou starostlivosťou bez preukázania relevantných skutkových okolností.

Podľa rozhodnutia ÚS SR sp. II. ÚS 530/2024 - 32. Mohlo by sa teda zdať, že postačuje, ak veriteľ preukáže, že nahliadol do príslušných registrov a vyžiadal si od spotrebiteľa a ďalších orgánov príslušné podklady. Je ale zrejmé, že na to, aby bolo možné hovoriť o odbornej starostlivosti, je potrebné preukázať aj odbornosť samu – teda preukázať aj to, že bola platobná schopnosť posúdená správne (boli vyhodnotené všetky údaje a správnym spôsobom bolo na nich prihliadnuté). Zhromaždenie podkladov bez ich správneho a odborného posúdenia by totiž nenaplnilo cieľ, ktorý zavedenie takej povinnosti veriteľa sledovalo – chrániť spotrebiteľa pred nadmernou zadlženosťou a platobnou neschopnosťou. 34. Uvedené platí napriek tomu, že tieto aspekty poskytovania úveru nevyplývajú z doslovného znenia § 7 ods. 17 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Jednak je potrebné vziať do úvahy slovíčko „najmä“ v § 7 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch a jednak je potrebné prihliadať na účel a cieľ čl. 8 smernice, ktorým je nielen ochrana samotného spotrebiteľa, ale aj posilnenie zodpovednosti veriteľa a zabránenie poskytnutiu nebonitného spotrebiteľského úveru (rozsudok Súdneho dvora CA Consumer Finance z 18. decembra 2014, C-449/13, bod 43; zvýraznenie pridané ústavným súdom, pozn.).

6. V rámci ex offo skúmania, či pred uzavretím zmluvy bola z pozície veriteľa ako poskytovateľa úveru splnená povinnosť odbornej starostlivosti skúmania bonity žalovaného, vyžiadal si súd všetky listiny a doklady, na základe ktorých sa bonita žalovaného skúmala.

6.1. Ku skúmaniu bonity žalobca poskytol nasledujúce údaje:

Informácie o rodinnom stave: ženatý, počet nezaopatrených detí: 0.

Priemerný čistý príjem uvedený v zmluve: 775,00 €. Správa zo Sociálnej poisťovne hovorí o brutto mzde 476 €, čo podľa kalkulačky čistej mzdy predstavuje sumu 406,41 €.

Výdavky na už splácané úvery: 20 € mesačne (správa SRBI). Zo spisu však nie je zrejmé, ako žalobca (resp. jeho právny predchodca) naložil s informáciou, že žalovanému bolo v období 2019 – 2022 odmietnutých 30 žiadostí o úver a 8 žiadostí o úver odvolal. ý má hypotéku.

6.2. Pokiaľ ide o výdavky žalovaného a jeho domácnosti na živobytie, žalobca neskúmal konkrétny rodinný rozpočet ale uspokojil sa pohodlne s údajom o životnom minime vo výške 218,06 €. Do životného minima dokonca nezarátal podľa zmluvy existujúcu manželku (v skutočnosti družku), čo priamo odporuje vyššie citovanej judikatúre.

6.3. Súdu teda nie je zrejmé ako žalobca dospel k záveru, že žalovaný bude riadne splácať ďalší úver, keď nemal preukázanú výšku skutočných nákladov na živobytie. Pre splnenie povinnosti odbornej starostlivosti je podstatné správne zhromaždenie relevantných údajov a ich správne vyhodnotenie. Skúmanie bonity klienta vyžaduje individuálny a aktívny prístup veriteľa pri overovaní jeho bonity a hrubým porušením odbornej starostlivosti je neskúmanie príjmov a výdavkov klienta a iba ich formálne, ničím nepreukázané uvedenie.

6.4. Ak by súd vychádzal iba zo súm životného minima, tieto predstavovali sumu 370,18 € a po pripočítaní sumy už platenej splátky 20 € (spolu 390,18 €) je zrejmé, že takýto stav nepredstavoval možnosť presvedčenia o schopnosti splácať poskytnutý úver splátkou 30 € mesačne (spolu by išlo o sumu 420,18 € presahujúcu overovaný príjem žalovaného).

Súd teda robí záver, že žalobca pri preverovaní bonity (ako najdôležitejšej predzmluvnej povinnosti) nepostupoval s odbornou starostlivosťou (ako starostlivosťou vyžadujúcou aktivitu veriteľa a nie iba sofistikovane vykonaný postup, výsledkom ktorého je poskytnutie úveru nebonitnej osobe javiacej sa ako osoba, u ktorej možno riadne splácanie úveru predpokladať), čoho výsledkom je, že poskytnutý úver je bez úrokov, bez poplatkov a k jeho platnému predčasnému zosplatneniu nedošlo (preto nie je potrebné zaoberať sa nedoručením jeho vyhlásenia žalovanej). Odborná starostlivosť je vyššia forma starostlivosti ukladaná osobám s určitými profesionálnymi schopnosťami za účelom dosiahnutia dôležitých cieľov. Dodávateľ tak musí v úzkej súčinnosti s klientom urobiť chciac – nechciac audit domáceho rozpočtu klienta a jeho pozornosti nesmie ujsť nepreukázanie príjmov a výdavkov zo strany klienta. Žalovanému teda zostalo zachované právo splácania úveru v splátkach, pričom splátka je tvorená iba časťou pôvodnej splátky pripadajúcej podľa amortizačnej tabuľky na istinu. Predčasné zosplatnenie úveru je tak neplatným právnym úkonom bez akýchkoľvek účinkov. Keďže išlo o hrubé porušenie odbornej starostlivosti, uplatnia sa obe zákonom predpokladané sankcie, aplikujúc pravidlo „argumentum a maiori ad minus“ (od väčšieho k menšiemu; od silnejšieho k slabšiemu – poukazuje na to, že napr. z obmedzenia vo väčšom rozsahu sa usudzuje aj na obmedzenie v menšom rozsahu alebo splnenie podmienok na prísnejšiu sankciu obsahuje v sebe aj splnenie podmienok na menej prísnu sankciu).

7. Neplatnosť predčasného zosplatnenia úveru je však daná aj z iného dôvodu.

Podľa § 53 ods.9 OZ - Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže obchodník uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa § 565 OZ - Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

7.1. Výklad správneho procesu zosplatnenia vyplýva napr. z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/146/2024: 21. Účelom právnej úpravy v zmysle § 53 ods. 9 OZ je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár eur) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 OZ. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 OZ, pričom výzva prezumovaná § 53 ods. 9 OZ je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi reálne sa „dozvedieť“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a „spôsobe“ ako tento následok odvrátiť.

22. Práve pomenovanie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť, resp. zakladá, dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní (resp. môže uplatniť) svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Sumarizujúc uvedené možno konštatovať, že názor (aj) odvolacieho súdu, že „v tých prípadoch, kedy žalobca splátku, pre ktorú mohlo dôjsť k zosplatneniu

v žalobe neoznačí, súd sám preskúmava, či proces zosplatnenia vo vzťahu k výzvam a oznámeniu o zosplatnení bol vykonaný vo vzťahu k určitej splátke. Súd je totiž povinný v rámci skutkového stavu ustáliť, vo vzťahu ku ktorej nezaplátenej splátke bol následne proces zosplatnenia realizovaný“ vychádza z nesprávnej premisy. Hodno zdôrazniť, že procesný súd nie je povinný ex offio skúmať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keďže by mohlo dôjsť k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli.

24. Účinnému zosplatneniu úveru zo strany postupcu teda zabránila neurčitosť výzvy z 19. júna 2017, ktorá tento jednostranný právny úkon veriteľa urobila neplatným; z tohto dôvodu nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru - označené ako „Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie“ z 20. júla 2017 považovať za platné a účinné. Vzhľadom na absenciu kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru, čo malo za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a s tým spojený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore. Pre určitosť právneho úkonu zosplatnenia úveru vôbec nepostačuje, ak údaj o tom, ktorá konkrétna splátka predčasnú (mimoriadnu) splatnosť vyvolala možno vyvodíť z ustanovenia § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Požiadavke určitosti zodpovedá konkrétnosť a jasnosť, a nie je úlohou spotrebiteľa (ani súdu) si tento podstatný údaj z niečoho alebo podľa niečoho vyvodzovať, či doslova po ňom pátrať.

7.2. Výzva žalobcu zo dňa 24.11.2022 podľa § 53 ods.9 OZ znela nasledujúco - Omeškanie na úvere pretrváva už od 20.07.2022 a výška nedoplatku dosiahla sumu 90,00 EUR, ktorú žiadame uhradiť najneskôr do 14.10.2022.

Zosplatňujúca výzva zo dňa 22.12.2022 znela nasledujúco – vzhľadom ku skutočnosti, že omeškané splátky neboli uhradené a uplynula 15 dňová lehota od kedy ste boli na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celého zostatku úveru upozornení, oznamujeme Vám, že k zosplatneniu úveru č. 1000153305 došlo dňa 21.10.2022 a dlžný zostatok úveru k tomuto dátumu predstavuje sumu vo výške 528,44 EUR.

7.3. Keďže proces zosplatnenia nebol vykonaný v súlade so zákonom a navyše žalobca doručenie zosplatňujúcej výzvy žalovanému nepreukázal, aj z tohto dôvodu je predčasné zosplatnenie neplatné.

8. Konajúcemu súdu sú známe nasledujúce rozhodnutia:

8.1. Podľa NS SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 - 18. Viazanosť súdu žalobným návrhom (§ 216 CSP), t. j. nemožnosť súdu prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, resp. nesmieť ísť nad rámec petitu tzv. zásada „ne ultra petitum“, sa vzťahuje k žalobnému návrhu (petitu) a nie k spôsobu vykonávania dokazovania, resp. k otázke, aké dôkazy je súd v konaní oprávnený vykonať alebo nevykonať. Žalobný návrh (petit) je obligatórnou náležitosťou žaloby (viď § 132 ods. 1 CSP). Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Nie je však porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 4 M Cdo 15/2010). 19. V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému zaplatenia peňažného nároku s tvrdením o predčasnom zosplatnení spotrebiteľského úveru na základe neplnenia zmluvných povinností zo strany žalovaného, pričom zosplatneniu mala predchádzať výzva zo dňa 17. júla 2017 v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie žalobe vyhovel, okrem iného majúc za to, že k zosplatneniu úveru došlo, s ktorým čiastkovým záverom sa ale odvolací súd nestotožnil. Odvolací súd bol naopak toho názoru, že zosplatnenie úveru bolo neplatné. Napriek uvedenému po vykonanom dokazovaní na pojednávaní, na ktoré sa strany sporu nedostavili posudzoval, či vzhľadom na uplatnenie zaplatenia peňažnej sumy zo strany žalobkyne z titulu uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri ktorej nebolo preukázané zosplatnenie úveru, vznikol žalobkyni nárok na peňažné plnenie voči žalovanému na základe nezmeneného skutkového stavu podľa obsahu spisu a vykonaného dokazovania. Odvolací súd žalobu, ktorá bola s prílohami doručená žalovanému považoval za výzvu na zaplatenie dlžnej sumy - splátok z poskytnutého úveru. Tiež mal preukázané, že žalovaný žiadnu splátku poskytnutého úveru žalobkyni nezaplátil. Na základe uvedeného zmenil napadnuté rozhodnutie v prvej výrokovej vete a žalovanému uložil povinnosť na zaplatenie dlžných splátok splatných ku dňu vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu počnúc splátkou splatnou dňa 15. júna 2017 až po splátku splatnú dňa 20. mája 2020. Odvolací súd uložil žalovanému aj povinnosť na zaplatenie vyúčtovaného úroku z omeškania ku dňu 18. septembra 2017 vo výške 2,11 eura a úroku za poskytnutie úveru vo výške 216,25 eura vyčísleného ku dňu 18. septembra 2017. 20. Vychádzajúc z vyššie opísaného procesného stavu dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojím postupom pri posudzovaní žalobou uplatneného nároku žalobkyne

prekročil rámec ňou vymedzeného petitu, pretože jej priznal plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Aj keď sa bezpochyby žalobkyňa domáhala priznania plnenia z rovnakej zmluvy, aká bola oboznámená prvoinštančným a odvolacím súdom, po skutkovej stránke v žalobe jasne tvrdila, že došlo k zosplatneniu poskytnutého úveru a v uvedenom smere produkovala k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, majúci za to, že k zosplatneniu úveru došlo, avšak odvolací súd bol naopak názoru, že zosplatnenie úveru je neplatné. Pokiaľ napriek uvedenému bez procesnej aktivity žalobkyne, ktorá sa na jediné pojednávanie nariadené odvolacím súdom nedostavila, tejto priznal časť uplatneného nároku v spore (spolu s príslušenstvom), v ktorom nemohol prekročiť návrhy strán (§ 216 CSP), naviac s ochranou slabšej strany, ktorou bol žalovaný, porušil tým zásadu „ne ultra petitum“, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.

8.2. Podľa rozhodnutia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 528/2024 (rozhodujúci o ústavne sťažnosti voči vyššie citovanému rozhodnutiu NS SR) - 23. Na tomto mieste ústavný súd hodnotí námietku sťažovateľky, ktorou neguje záver o postupe ultra petitum len odkazom na to, že jej bolo prisúdené menej, ako žiadala v žalobe, s ohľadom na rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu a ústavného súdu judikovanú nemožnosť priznať plnenie z iného skutkového stavu, ako toho, ktorý bol v žalobe tvrdený žalobcom, za prima facie nedôvodnú. Rovnako nedôvodný je aj odkaz sťažovateľky na skutočnosť, že zo samotných skutkových zistení vyplynulo, že pohľadávka z úverovej zmluvy nie je splnená, keďže z dispozičného princípu, ktorý ovláda civilné sporové konanie, vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z uvedeného dôvodu má teda pre posúdenie dodržania zásady viazanosti súdu petitom rozhodujúci význam skutkový základ tak, ako ho vymedzil žalobca v žalobe, pričom tento je nosným pre skutkové zistenia, z ktorých súd následne pri právnom posúdení vychádza. 24. Napokon ani odkaz sťažovateľky na § 293 CSP, ktorý chráni spotrebiteľa tým, že si môže byť istý predmetom sporu, nie je dôvodný. Legislatívne ukotvená nemožnosť zmeny žaloby v spotrebiteľskej agende totiž nevylučovala možnosť sťažovateľky v záujme vyhnúť sa neúspechu v spore pri existujúcom vedomí o pochybnostiach preukázania zosplatnenia úveru, aby vo veci podala žalobu o zaplatenie nezaplatených dlžných splátok. 25. Podľa názoru ústavného súdu ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad aplikovaných právnych predpisov a dôvodí svoje rozhodnutie. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu ústavný súd, konfrontujúci argumenty sťažovateľky, nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu z jeho strany. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, nie je arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na všetky otázky súvisiace s porušením zásady ne ultra petitum. 26. Záver o absencii arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vylučuje možnosť vyslovenia porušenia princípu rovnosti sporových strán, ako aj práv slúžiacich na ochranu majetku. 27. Navyše vo vzťahu k hmotnoprávnemu posúdeniu veci samej ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka nestratí (v budúcnosti) v prípade, ak by nebola úspešná v konaní pred odvolacím súdom, možnosť namietať ho v prípadnom následnom dovolacom konaní, prípadne v konaní o ústavnej sťažnosti. 28. Ústavný súd tak dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva na rovnosť účastníkov v konaní a ochranu majetku neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

9.3. V prejednávanej veci súd vyššie citované rozhodnutia neaplikoval, keďže v nich uvedený skutkový stav bol ten, že v čase rozhodovania súdu 1. inštancie a odvolacieho súdu ešte neplynula lehota splatnosti úveru. V tomto prípade je tomu inak a hoci má súd predčasné zosplatnenie za neplatné, v čase jeho rozhodovania už nastala riadna konečná splatnosť úveru, ktorá podľa zmluvy bola dňa 20.02.2024, čo umožňovalo postúpenie pohľadávky podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

10. V spotrebiteľských veciach je súd povinný skúmať aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu z úradnej povinnosti. Pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje aj dodržanie postupu podľa § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách - Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre prevod práv banky alebo pobočky zahraničnej banky, ktorá je veriteľom, v súvislosti s nesplácanou zmluvou o úvere alebo pre prevod nesplácanej zmluvy o úvere podľa osobitného

predpisu, pravidiel pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidiel pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10.1. Podľa R – 38/2025: Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.

10.2. Žalobca výzvu podľa § 92 ods.8 zákona o bankách ani netvrdil a neúčastou na pojednávaní sa zbavil možnosti reagovať na predbežný právny názor súdu. Z dôvodu absencie predmetnej výzvy dospel súd k záveru, že uplatnená pohľadávka nebola platne postúpená a teda žalobca nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný, a preto bola žaloba zamietnutá.

11. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11.1. Žalovanému v konaní úspešnému žiadne trovy konania nevznikli, preto mu súd nárok na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
 - b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 - c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 - d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
- Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.